

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: L. K.

proti

žalovanému: Vězeňská služba České republiky, Věznice Valdice,
se sídlem nám. Míru 55, Valdice

v řízení o žalobě ze dne 2. 8. 2018 na ochranu před nezákonným zásahem

takto:

- I. Žádost žalobce o ustanovení zástupce k ochraně jeho práv v této věci se zamítá.
- II. Žaloba, aby krajský soud určil, že zásah žalovaného ze dne 5. 6. 2018, spočívající v pořizování záznamů z průmyslových kamer umístěných v místnosti určené pro rozhovor žalobce s jeho advokátem, je zásahem nezákonným, se odmítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 2. 8. 2018 domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného ve smyslu § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
2. Předně uvedl, že byl dne 5. 6. 2018 předveden k návštěvě s jeho advokátem do místnosti, kde po celou dobu návštěvy byli žalobce i advokát snímáni dvěma průmyslovými kamerami s vysokým rozlišením umístěnými tak, aby osoba sledující na obrazovce přenesený obraz mohla číst i obsah listin a činěné poznámky. K tomu poukázal na právo advokáta hovořit s odsouzeným bez přítomnosti třetí osoby a vést s odsouzeným korespondenci nepodléhající kontrole. Stejně tak připomněl analogické právo odsouzeného na písemný a telefonický kontakt s advokátem, přičemž obsah takové komunikace nepodléhá kontrole. V přítomnosti kamerového systému v místnosti určené pro rozhovor s advokátem spatřoval žalobce nepřípustný zásah do svého práva na nedotknutelnost soukromí a tajemství jiných písemností, jelikož tento systém dle tvrzení žalobce umožňuje odezírání ze rtů snímaných osob, čtení písemností, případně i přímo odposlouchávání rozhovoru.
3. Žalobce se odvolával na čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož lze státní moc uplatňovat jen v případech a mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Pro posouzení daného případu je tímto zákonem zákon č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „ZVTOS“), a jeho prováděcí vyhláška č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů.

4. Závěrem navrhl, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým by určil, že zásah žalovaného ze dne 5. 6. 2018, spočívající v pořizování záznamů z průmyslových kamer umístěných v místnosti určené pro rozhovor žalobce s jeho advokátem, je zásahem nezákonným, a aby přikázal žalovanému, aby odstranil průmyslové kamery z místnosti určené pro rozhovor odsouzených s jejich advokáty.
5. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 11. 9. 2018. Má za nesporné, že žalobce byl dne 5. 6. 2018 v době od 13:15 do 14:21 hodin předveden k návštěvě s jeho advokátem, že ve Věznici Valdice je pro rozhovory odsouzených s jejich advokáty zřízena zvláštní místnost, která je rozdělena mříží, a kde je z obou stran připevněn parapet nahrazující stůl, z obou stran jsou židle a na stropě nad parapety ze strany odsouzeného i advokáta jsou umístěny průmyslové kamery. Dále má žalovaný za nesporné, že rozhovoru žalobce s advokátem nebyl přítomen zaměstnanec žalovaného. Žalobu považuje za nedůvodnou, přičemž rozporuje všechna ostatní tvrzení uvedená žalobcem v žalobě.
6. K tomu žalovaný odkázal na řadu zákonných ustanovení upravujících výkon trestu odnětí svobody a s ním související úkoly Vězeňské služby. Kromě jiných poukázal na § 21a zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky, ve znění pozdějších předpisů, dle kterého je Vězeňská služba oprávněna, je-li to nezbytné k plnění jejích úkolů, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy osob a věcí nacházejících se v objektech jí spravovaných a střežených.
7. K tvrzením žalobce uvedeným v žalobě žalovaný namítl, že návštěvy advokátů jsou ve Věznici Valdice prováděny na místě k tomu určeném, a to v místnosti určené k provádění návštěv a rozmluv odsouzených s advokáty. Místnost je rozdělena na dvě části, které jsou od sebe odděleny bezpečnostní (mřížovou) přepážkou. Místnost má dva samostatné vchody (pro navedení odsouzeného a pro navedení advokáta). Bezpečnostní přepážka mezi odsouzeným a advokátem umožňuje běžný rozhovor. Rozměry napevno nainstalovaných pracovních stolů v prostoru mezi odsouzeným a advokátem nenuť zúčastněné osoby ke zvyšování intenzity hlasu. Jedná se tedy o zvláštní místnost přiměřeně vybavenou pro rozhovory odsouzených s jejich advokáty, a to bez přítomnosti třetí osoby.
8. Vizuální bezpečnostní kontrola průběhu návštěvy je dle tvrzení žalované prováděna určeným zaměstnancem. Za tímto účelem je návštěvní místnost vybavena dvěma pevně nainstalovanými kamerami CCTV typu GANZ YC-25P. Signál kamer je vyveden do vedlejší místnosti. Kamery mají průměrné rozlišení 330 Tv řádků a jsou umístěny na stropu s orientací obrazu kolmo na stůl. Dokument tištěný standardním písmem je čitelný v maximální vzdálenosti 40 cm od kamery, stůl v návštěvní místnosti je vzdálený 170 cm od kamery. Dokument ve vzdálenosti 170 cm tak není možné instalovanou kamerou přečíst. Zároveň není možné odeírání z úst vzhledem k poloze umístění kamery.
9. Žalovaný namítl, že určený zaměstnanec, zpravidla vychovatel, který zajišťuje předvedení odsouzeného k návštěvě s advokátem, provádí dohled nad průběhem návštěvy pomocí dvou monitorů. Dohled nad probíhajícím rozhovorem mezi odsouzeným a advokátem je prováděn bez možnosti sluchového odposlechu, ovládání kamer a bez možnosti rozpoznávat detaily (např. čtení textu).

10. Dle názoru žalovaného je věznice zmocněna na základě právních předpisů a vnitřních předpisů činit opatření nezbytná k zajištění bezpečnosti vstupujících osob či k zamezení jiného nedovoleného jednání. Stanovený způsob provádění návštěv tak umožňuje splnění této zákonné povinnosti bez omezení práva odsouzených – tedy práva hovořit s advokátem bez přítomnosti třetí osoby (viz. § 26 odst. 3 ZVTOS), a to bez rezignování na zásady vnitřní bezpečnosti věznice. Předmětnému rozhovoru žalobce s jeho advokátem nebyl přítomen zaměstnanec žalované, tudíž proběhl bez přítomnosti třetí osoby, což je v souladu s dikcí § 26 odst. 3 ZVTOS.
11. Žalovaný v projednávané věci poukázal rovněž na skutečnost, že dozor nad dodržováním právních předpisů při výkonu trestu, včetně pravomoci prověřovat zákonnost příkazů a rozhodnutí Vězeňské služby, provádí pověřený státní zástupce krajského státního zastupitelství, v jehož obvodu se trest vykonává (srov. § 78 ZVTOS). Kontrolní pravomoci, pokud jde o dodržování práv odsouzených ze strany Vězeňské služby, má na základě zákona č. 349/1999 Sb., o Veřejném ochránci práv, ve znění pozdějších předpisů, i Veřejný ochránce práv. Žalobce měl také možnost k uplatnění svých práv a oprávněných zájmů podávat stížnosti a žádosti ve smyslu ustanovení § 26 ZVTOS (srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3239/09). Tyto orgány společně s vnitřními kontrolními mechanismy Vězeňské služby představují dostatečné záruky, aby v souvislosti s výkonem trestu odnětí svobody ve věznicích nedocházelo k excesům, které by svou intenzitou mohly zasahovat nepřipustným způsobem do základních práv odsouzených.
12. Po seznámení se s výše popsáním vyjádřením žalovaného zaslal žalobce krajskému soudu podání ze dne 12. 9. 2018. To se svým obsahem však netýkalo nyní projednávaného případu, ač byla v záhlaví uvedena jeho spisová značka. K projednávanému případu se žalobce vyjádřil až podáním ze dne 17. 9. 2018. V této replice sdělil, že oprávnění uváděná žalovaným v jeho vyjádření nejsou neomezená, jelikož jsou jejich hranice upraveny příslušnými ustanoveními ZVTOS, a že žalovanému nepřisluší provádět odposlech a pořizovat zvukový záznam obsahu telefonátů mezi odsouzeným a jeho advokátem. Totéž se týká korespondence mezi nimi. Jde-li o návštěvy odsouzeného s jemu blízkými osobami, probíhají v návštěvních místnostech k tomu určených, v nichž je prováděna zraková a sluchová kontrola zaměstnanci Vězeňské služby.
13. V další části této repliky žalobce zmínil oprávnění ředitele věznice, postupy při zřizování „zvláštních místností“ pro rozhovory odsouzených s advokáty a oprávnění zaměstnanců v souvislosti s návštěvami ve věznicích. Vyjádřil se též k funkci bezpečnostní mřížové přepážky a postavení a oprávnění zaměstnanců a příslušníků Vězeňské služby. Podle žalobce je nepodstatné, zda je možné instalovanou kamerou dokument přečíst, pokud obrazový záznam je možno za pomoci speciálního programu vyčistit, přiblížit a zvětšit, a je podle něho tedy čitelný každý dokument.
14. Na repliku žalobce reagoval žalovaný ještě duplikou ze dne 10. 10. 2018. V ní již jen krátce konstatoval, že žalobce uvedl v doplnění žalob ze dne 12. 9. 2018 na ochranu před nezákonnými zásahy skutečnosti, které se nevztahují k věci projednávané u nadepsaného krajského soudu pod sp. zn. 30 A 91/2018. K doplnění argumentace ze dne 17. 9. 2018 dodal, že odkazuje na své stanovisko uvedené již ve vyjádření k žalobě ze dne 11. 9. 2018. Setrval na tom, aby byla žaloba zamítnuta.

15. Krajský soud rozsudkem ze dne 20. 12. 2018, č. j. 30 A 91/2018-36, žalobu výrokem I. jako nedůvodnou zamítl a výrokem II. rozhodl o nákladech řízení.
16. Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce kasační stížnost, ve které napadl oba výroky rozsudku. Namítl, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda je žalovaný oprávněn pořizovat kamerové záznamy z místnosti určené pro rozhovor odsouzeného s jeho advokátem, a zda v takové místnosti mohou být kamery nainstalovány. K tomu žalobce odkázal na § 26 odst. 3 ZVTOS, kterým má být ve výkonu trestu odnětí svobody zajištěno jeho právo na soukromí při jednání s advokátem. Poukázal též na možnost vedení rozhovoru s advokátem ve znakovém jazyce a z toho vyplývající možnost žalovaného seznámit se tak prostřednictvím kamer s obsahem takového rozhovoru. Dále uvedl, že velikost písma dokumentů projednávaných s advokátem není nijak závazně stanovena a nelze tak jednoznačně soudit o čitelnosti nebo nečitelnosti takových dokumentů. Jako nesrozumitelný označil závěr krajského soudu o tom, že případné použití záznamu je nezákonné a záznam je tedy nepoužitelný, když krajský soud uzavřel, že pořizování záznamu je legální. Pokud se žalovaný dovolával toho, že mříž oddělující odsouzeného a advokáta není schopna zcela zabránit případnému násilnému fyzickému kontaktu a kamery slouží k zajištění bezpečnosti advokáta, poukazoval žalobce na to, že instalace mříže je v dispozici žalovaného, na potřebu tohoto fyzického oddělení u běžných návštěv pouze v odůvodněných případech a na možnost přivolání pomoci zvýšeným hlasem. Vizuální dozor tedy podle žalobce přímo nahrazuje přítomnost třetí osoby u návštěvy žalobce s jeho advokátem a jedná se o nezákonný zásah do práva žalobce na rozhovor se svým advokátem bez přítomnosti třetí osoby a nedovolené pořizování záznamu v průběhu návštěv. Žalobce proto navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení.
17. Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti dne 26. 6. 2020 rozsudkem čj. 3 As 15/2019-29 tak, že shora citovaný rozsudek zdejšího krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud se ve svém rozhodnutí vyslovil zejména k tomu, že přestože krajský soud dospěl k závěru o tom, že žalobci svědčily i jiné prostředky ochrany žalovaného práva v souvislosti s dozorem státního zastupitelství dle § 4 odst. 1 písm. b) zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním zastupitelství“), jichž nevyužil, krajský soud toto zjištění ve vztahu k § 85 s. ř. s. nijak nehodnotil.
18. Dále Nejvyšší správní soud poukázal na skutečnost, že žalobce žaloval nezákonný zásah spočívající v pořizování záznamů z kamer, přičemž pořizování takových, byť obrazových či zvukových záznamů, není zákonem výslovně zakázáno. Byť krajský soud uzavřel, že konkrétními kamerami k zásahu do práv žalobce nedošlo, nebylo z rozsudku krajského soudu zřejmé, jakým konkrétním způsobem by mohl být uvedenými prostředky zásah do práv žalobce způsoben. Není tedy zřejmá přímá souvislost žalobcem uvedeného skutkového stavu s právní normou vyjádřenou v § 26 odst. 3 ZVTOS, dle které má *odsouzený právo na poskytování právní pomoci advokátem, jenž má oprávnění v mezích svého zmocnění vést s odsouzeným korespondenci a hovořit s ním bez přítomnosti třetí osoby*. Bez úvahy o tom, zda kamera vůbec může zasáhnout do práv žalobce, případně za jakých podmínek se tak může stát, nelze posoudit, zda je žalobcem namítané jednání žalovaného nezákonným zásahem.
19. Další vadou, která mohla dle názoru Nejvyššího správního soudu způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci, je způsob, jakým krajský soud dospěl k závěru, že nedochází

k zaznamenání záběrů kamer. K této otázce nebylo provedeno žádné dokazování a nejednalo se ani o tvrzení, které by bylo mezi účastníky nesporné ve smyslu § 120 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s. Úvaha krajského soudu tak byla nesprávná, jak vyplývá z rozložení důkazního břemene, neboť z absence vyjádření žalobce k tvrzení žalovaného o technických parametrech kamer lze dovozovat pouze takové závěry, které zákon připouští. Ze zákona se mlčení ohledně skutkových tvrzení protistrany nepovažuje za souhlas s nimi a prokázání těchto tvrzení z něj také nelze dovodit.

20. Krajský soud po zrušení jeho rozhodnutí Nejvyšším správním soudem pokračoval v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s., a ve smyslu ustanovení § 110 odst. 3 cit. zákona vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí dospěl k následujícím závěrům.
21. Krajský soud se předně zabýval žalobcovou žádostí ze dne 31. 8. 2020 o ustanovení zástupce. V ní žalobce poukázal na zrušení rozsudku zdejšího soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 30 A 91/2018-36, a z toho plynoucí složitost projednávaného případu, která tak přesahuje jeho schopnosti. Jak bude níže vysvětleno, v dané věci žaloba musí být odmítnuta pro její nepřipustnost. Krajský soud proto zamítl návrh žalobce na ustanovení zástupce, a to pro nesplnění předpokladů pro jeho ustanovení dle § 35 odst. 10 s. ř. s., neboť to není nezbytně třeba k ochraně jeho práv z důvodu zjevné neúspěšnosti žaloby pro její nepřipustnost.
22. Pokud jde o samotný tvrzený nezákonný zásah, ustanovení § 82 s. ř. s. stanoví, že každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, se může žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
23. Naproti tomu § 85 s. ř. s. vymezuje podmínky, za nichž je žaloba proti zásahu nepřipustná. Skutečností způsobující onu nepřipustnost žaloby je podle zmíněného ustanovení možnost domáhat se ochrany nebo nápravy jinými prostředky. To neplatí pouze v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.
24. Dle § 87 odst. 2 platí, že soud určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem.
25. V projednávaném případě mělo dojít k porušení práv žalobce v průběhu výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Valdice. Konkrétně byl žalobce dne 5. 6. 2018 předveden k návštěvě se svým advokátem do místnosti, kde byli oba snímáni dvěma průmyslovými kamerami, kterými měly být pořizovány záznamy o uskutečněné návštěvě. Žalobce se proto domáhal, aby krajský soud určil, že „zásah žalované ze dne 5. 6. 2018, spočívající v pořizování záznamů z průmyslových kamer, umístěných v místnosti určené pro rozhovor žalobce s jeho advokátem ... je zásahem nezákonným“ a současně se domáhal „přikázání žalované, aby odstranila průmyslové kamery z místnosti určené pro rozhovor odsouzených s jejich advokáty“. V instalaci kamer přitom spatřoval obcházení § 26 odst. 3 ZVTOS, podle něhož má odsouzený právo na poskytování právní pomoci advokátem, jenž má oprávnění v mezích svého zmocnění vést s odsouzeným korespondenci a hovořit s ním

bez přítomnosti třetí osoby. Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalobce brojil svou žalobou i proti hrozícímu opakování jím napadeného zásahu.

26. Krajský soud se nejprve zabýval výtkou Nejvyššího správního soudu ve zrušujícím rozsudku, která spočívala v tom, že krajský soud nehodnotil dostatečně přípustnost žaloby. V řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem je totiž soud povinen předtím, než přistoupí k věcnému přezkumu žaloby, posoudit, zda se lze v daném případě domáhat ochrany nebo nápravy jinými právními prostředky. Nejvyšší správní soud k této otázce již v rozsudku ze dne 17. 12. 2010, č. j. 4 Aps 2/2010-44, publikovaném pod č. 2339/2011 Sb. NSS (všechna v tomto rozhodnutí citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), uvedl, že „§ 85 s. ř. s. jako podmínku přípustnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem nevyžaduje předchozí vyčerpání řádných opravných prostředků, ale toliko nemožnost domáhat se ochrany nebo nápravy jinými právními prostředky. V tomto případě je proto třeba zkoumat, zda právní úprava v tom kterém případě prostředky ochrany před nezákonným zásahem připouští či nikoliv“. Ustanovení § 85 s. ř. s. tedy požaduje, aby žalobce předtím, než se obrátí na soud, využil jiného právního prostředku, který má k dispozici. Nedosáhne-li jeho prostřednictvím ochrany nebo nápravy, může podat žalobu dle § 82 a násl. s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004-110, publikované pod č. 735/2006 Sb. NSS).
27. Ze znění § 85 s. ř. s. vyplývá, že zákon nedává na výběr, jakými právními prostředky proti zásahu brojít. Žaloba podle § 82 a násl. s. ř. s. je takovým právním prostředkem pouze tehdy, pokud právní řád jiné právní prostředky neposkytuje. Zákon tak jednoznačně upřednostňuje jiné formy ochrany před protiprávním konáním správních orgánů a soudní ochrana zásahovou žalobou se uplatní jen tam, kde jiná ochrana není (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2005, č. j. 1 Afs 16/2004-90).
28. Specifikem projednávaného případu je skutečnost, že k zásahu do práv žalobce mělo dojít právě při výkonu trestu odnětí svobody. V této souvislosti krajský soud připomíná § 4 odst. 1 písm. b) zákona o státním zastupitelství, dle kterého státní zastupitelství vykonává dozor nad dodržováním právních předpisů mimo jiných i v místech, kde se vykonává trest odnětí svobody, a související § 78 odst. 2 písm. e) ZVTOS opravňující státního zástupce k vydávání příkazů za účelem zachování předpisů platných pro výkon trestu.
29. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 5 As 5/2017-23, vyplývá, že na přijetí a vyřízení žádosti o uplatnění pravomoci státního zastupitelství při dozoru nad zákonností výkonu trestu odnětí svobody se vztahuje procesní úprava dle § 16a zákona o státním zastupitelství. Ta poměrně podrobně upravuje vyřízení výše zmíněného typu žádosti a v citovaném rozhodnutí tak byla konstatována rozdílná povaha úpravy § 16a zákona o státním zastupitelství od obecnějšího ustanovení § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, které dle judikatury Nejvyššího správního soudu účinný prostředek ochrany ve smyslu § 85 s. ř. s. nepředstavuje. Z uvedeného vyplývá, že na podání žádosti o uplatnění pravomoci státního zastupitelství v rámci dozoru nad zákonností výkonu trestu odnětí svobody je nahlíženo jako na účinný opravný prostředek, jehož nevyčerpání má za následek nepřípustnost žaloby. Obdobně by pak byla posuzována situace, kdy by žádost podána byla, ale v případě nevyhovění by nebylo požádáno o přezkum vyřízení podání nejbližší nadřízené státního zastupitelství. K tomu lze poukázat na rozhodovací praxi Ústavního soudu, který ústavní stížnosti odsouzených v obdobných případech odmítá pro

nevyčerpání příslušných procesních prostředků ochrany. K tomu lze odkázat na usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 1780/11, ze dne 15. 2. 2012, sp. zn. III. ÚS. 3848/11, ze dne 12. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3834/11, nebo ze dne 13. 10. 2015, sp. zn. I. ÚS 2480/15 (všechna v tomto rozhodnutí citovaná rozhodnutí Ústavního soudu dostupná na www.nalus.usoud.cz).

30. V nyní projednávaném případě žalobce ani přes výzvu soudu ze dne 21. 9. 2020 nesdělil, zda se na příslušné státní zastupitelství obrátil, a nepředložil ani žádné vyrozumění o vyřízení takového jeho podání. S ohledem na to, že ani ze žádné listiny založené ve spisu nevyplývá, že by se žalobce na příslušné státní zastupitelství obrátil, lze mít zcela důvodně za to, že tak neučinil. Tato skutečnost je pak důvodem nepřipustnosti žaloby ve smyslu § 85 s. ř. s., a krajský soud ji proto musel odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s.
31. Lze dodat, že přípustnost žaloby nutno v tomto ohledu testovat k okamžiku jejího podání, a to včetně požadavku vyčerpání prostředků ochrany či nápravy. Pokud se lze vůči nezákonnému zásahu bránit jinými právními prostředky, soudní ochrana může následovat teprve po nich.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže žaloba byla odmítnuta.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 27. října 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu